

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מקרא-key:	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נדריים-ארבעה נדריים												
מימרא												
אין שאלה בשבועה	רב אשי אמר: הכי קתני, בית שמאי:											כה.
יש שאלה בשבועה.	בית הלל:											כה.
הרי נטיעות האלו קרבן אם אינן נקצצות, טלית זו קרבן אם אינה נשרפת - יש להן פדיון.												כה.
הרי נטיעות האלו קרבן עד שיקצצו, טלית זו קרבן עד שתשרף - אין להם פדיון.												כה.
וליתני קדושות ואין קדושות												כה: א
אייתי דבעי למיתנא סיפא אין להם פדיון, תנא נמי רישא יש להם פדיון.												כה:
היכי נדר?												כה:
באומר אם אינן נקצצות היום, ועבר היום ולא נקצצו.	אמימר:											כה:
אם כן, למה לי למימר? פשיטא												כה:
לא צריכא, כגון דאיכא זיקא נפישא.												כה:
והא קתני לה גבי טלית, וטלית לשריפה קיימא?												כה:
אין, כגון דאיכא דליקה, ה"נ דאיכא זיקא נפישא, וס"ד דמסיק אדעתיה דלא מיתנצלן ומשום הכי קא נדר, קמ"ל.												כה:
הרי נטיעות האלו קרבן כול.												כה: <
ולעולם?												כה:
פדאן חוזרות וקדושות, פדאן חוזרות וקדושות, עד שיקצצו, נקצצו - פודן פעם אחת ודיו.	בר פדא:											כה:
כיון שנקצצו שוב אין פודן.	עולא:											כה:
קדושה שבהן להיכן הלכה? ומה אילו אמר לאשה היום את אשתי ולמחר אי את אשתי, מי נפקא בלא גט?	א"ל רב המנונא:											כה: ט
מי קא מדמית קדושת דמים לקדושת הגוף? קדושת דמים פקעה בכדי, קדושת הגוף לא פקעה בכדי.	א"ל רבא:											כה: ט
קדושת הגוף לא פקעה בכדי?	א"ל אביי:											כה: ט
שור זה עולה כל ל' יום ולאחר ל' יום שלמים - כל ל' יום עולה, לאחר ל' יום שלמים	והתניא:											כה: ט
אמאי? קדושת הגוף נינהו ופקעה בכדי?												כה: ט
הכא במאי עסקינן - דאמר לדמי.												כה: ט
אי הכי, אימא סיפא:												כה: ט
לאחר ל' יום עולה ומעכשיו שלמים	[סיפא]											כה: ט
אא"ב חדא בקדושת הגוף וחדא בקדושת דמים, היינו דאיצטריך ליה לתנא למיתנא תרתין, דס"ד אמינא קדושת הגוף לא פקעה בכדי, קדושת דמים פקעה בכדי, אמטו להכי תנא תרתין אלא אי אמרת אידי ואידי קדושת דמים, למה לי למיתנא תרתין? השתא יש לומר מקדושה חמורה לקדושה קלה פקעה, מקדושה קלה לקדושה חמורה צריכא למימר?												כה: ט
לימא, תיהוי תיובתא דבר פדא												כה: ט
לא פקעה קדושה בכדי?	דאמר: [בר פדא]											כה: ט
אמר לך בר פדא הכי קאמר: אם לא אמר מעכשיו שלמים - לאחר ל' יום עולה הוי, מידי דהוה האומר לאשה התקדשי לי לאחר ל' יום, דמקודשת ואע"פ שנתעכלו המעות.	רב פפא:											כה: ט
פשיטא												כה: ט
לא צריכא דהדר ביה.												כה: ט
הניחא למ"ד אינה חוזרת, אלא למ"ד חוזרת מאי איכא למימר?												כה: ט

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדריים-ארבעה נדרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
אפי' למ"ד התם חזרת, הכא שאני, דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט.												!
לבר פדא דאמ' פדאן חזרות וקדושות, תפשוט דבעי רב הושעיא:	יתבי ר' אבין ורב יצחק ברבי קמיה דר' ירמיה, וקא מנמנמ ר' ירמיה, יתבי וקאמרי:											
הנותן שתי פרוטות לאשה, ואמר לה באחת התקדשי לי היום ובאחת התקדשי לי לאחר שאגרשיך, ה"נ דהו קידוש?	[בעי רב הושעיא]											
מאי קא מדמיתון פדאן הוא לפדאום אחרים?	איתער בהו ר' ירמיה, אמר להו:											
פדאן הוא - חזרות וקדושות, פדאום אחרים - אין חזרות וקדושות ואשה כפדאום אחרים דמיא.	הכי אמר ר' יוחנן:											
לא שנו אלא שפדאן הוא, אבל פדאום אחרים - אין חזרות וקדושות.	איתמר נמי, אמר ר' אמי אמר רבי יוחנן:											
הנודר מיורדי הים - מותר ביושבי היבשה, מיושבי היבשה - אסור מיורדי הים, שיורדי הים בכלל יושבי היבשה												
לא כאלו שהולכין מעכו ליפו, אלא במי שדרכו לפרש.												
מתני ארישא	רב פפא ורב אחא בריה דרב איקא, חד:											
מתני אסיפא.	וחד: [רב פפא/רב אחא בריה דרב איקא]											
הנודר מיורדי הים - מותר ביושבי יבשה, הא ביורדי הים - אסור, ולא כאלו ההולכים מעכו ליפו, דהלין יושבי יבשה ניהו, אלא ממי שדרכו לפרש	מאן דתני ארישא, מתני הכי:											
הנודר מיושבי יבשה - אסור ביורדי הים, ולא באלו ההולכים מעכו ליפו בלבד, אלא אפילו במי שדרכו לפרש, הואיל וסופו ליבשה סליק.	מאן דמתני אסיפא, מתני הכי:											
הנודר מרואי החמה - אסור אף בסומין, שלא נתכוון זה אלא למי שהחמה רואה אותו.												
מ"ט?												
מדלא קאמר מן הרואין												
לאפוקי דגים ועוברים.												
הנודר משחורי הראש - אסור בקרחין ובעלי שיבות, ומותר בנשים ובקטנים, שאין נקראין שחורי הראש אלא אנשים.												
מ"ט?												
מדלא קאמר - מבעלי שער.												
ומותר בנשים ובקטנים,												
שאין נקראין שחורי הראש אלא אנשים.												
מ"ט?												
אנשים זימנין דמיכסו רישייהו וזימנין דמגלו רישייהו, אבל נשים לעולם מיכסו, וקטנים לעולם מיגלו.												
הנודר מן הילודים - מותר בנולדים, מן הנולדים - אסור מן הילודים	[ת"ק]											
מתיר אף בילודים	רבי מאיר:											
לא נתכוון זה אלא במי שדרכו להוולד.	חכמים:											
לר' מאיר, ולא מיבעיא נולדים, אלא ממאן אסור?												
הנודר מן הילודים - מותר בנולדים, מן הנולדים - אסור בילודים	חסורי מחסרא והכי קתני: [ת"ק]											

■ מימרא-statement
 ◌ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 מקרא-key:

Talmud Navigator

נדרים-ארבעה נדרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מימרא	רבי מאיר:												ל
אף הנודר מן הנולדים מותר בילודים, כי היכי דנודר מן הילודים מותר בנולדים.	רב פפא לאביי:												ל
למימרא, דנולדים דמתיילדן משמע, אלא מעתה, (בראשית מח) שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים, ה"נ דמתיילדן הוא?													ל
ואלא מאי? דיילידו משמע, אלא מעתה, דכתיב: (מלכים א' יג) הנה בן נולד לבית דוד יאשיהו שמו, הכי נמי דהוה? והא עדיין מנשה לא בא?													ל
אלא משמע הכי ומשמע הכי, ובגדרים הלך אחר לשון בני אדם.													ל
לא נתכוין זה אלא ממי שדרכו להוולד.	חכמים:												ל
לאפוקי מאי?													ל
לאפוקי דגים ועופות.													ל
הנודר משובתי שבת - אסור בישראל ואסור בכותים													ל.א
מאוכלי שום - אסור בישראל ואסור בכותים													ל.א
מעולי ירושלים - אסור בישראל ומותר בכותים.													ל.א
מאי שובתי שבת?													ל.א
אילימא ממקיימי שבת													ל.א
מאי איריא בכותים? אפילו עובדי כוכבים נמן													ל.א
אלא ממצווים על השבת.													ל.א
אי הכי, אימא סיפא:													ל.א
מעולי ירושלים - אסור בישראל ומותר בכותים	[סיפא]												ל.א
אמאי? והא מצווים נינהו													ל.א
מצווה ועושה קתני, בתרתי בבי קמייתא - ישראל וכותים מצווין ועושין, ועובדי כוכבים הנהו דעבדי עושין ואינם מצווין, בעולי ירושלים - ישראל מצווין ועושין, כותים מצווין ואינם עושין.	אלא אמר אביי:												ל.א
קונם שאיני נהנה לבני נח - מותר בישראל ואסור בעובדי כוכבים.													ל.א
וישראל מי נפיק מכלל בני נח?													ל.א
כיון דאיקדש אברהם איתקרו על שמה.													ל.א
שאיני נהנה לזרע אברהם - אסור בישראל ומותר בעובדי כוכבים.													ל.א
והאיכא ישמעאל?													ל.א
(בראשית כא) כי ביצחק יקרא לך זרע כתיב.													ל.א
והאיכא עשן?													ל.א
ביצחק - ולא כל יצחק.													ל.א
שאיני נהנה מישראל - לוקח ביותר ומוכר בפחות													ל.א
שישראל נהנין לי - לוקח בפחות ומוכר ביותר, ואין שומעין לו													ל.א
שאיני נהנה להן והן לי - יהנה לעובדי כוכבים.													ל.א
הלוקח כלי מן האומן לבקרו ונאנס בידו - חייב	שמואל:												ל.א
הנאת לוקח היא.	אלמא קסבר: [שמואל]												ל.א
שאיני נהנה מישראל - מוכר בפחות	תנן:												ל.א
אבל שוה בשוה לא													ל.א

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
--	---

Talmud Navigator

נדרים-ארבעה נדרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב
לחימה הרגו, שנא': (ישעיהו כז) חמה אין לי.	יש אומרים:											לב
והכתיב: (דברים ט) כי יגורתי מפני האף והחמה							ז					לב
תרי חימה הווי.							!					לב
ואיבעית אימא: גונדא דחימה.							!					לב
גדולה מילה, שאין לך מי שנתעסק במצות כאברהם אבינו, ולא נקרא תמים אלא על שם מילה, שנאמר: (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, וכתוב: ואתנה בריתי ביני ובינך.	תניא, רבי:											לב
ד"א: גדולה מילה - ששקולה כנגד כל המצות שבתורה, שנאמר: (שמות לד) כי על פי הדברים האלה וגו'.	[רבי]											לב
דבר אחר: גדולה מילה - שאילמלא מילה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר: (ירמיהו לג) אם לא בריתי יומם ולילה וגו'.	[רבי]						♦					לב
ופליגא דר' אליעזר												לב
גדולה תורה - שאילמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר: אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתו וגו'.	דאמר ר' אליעזר:						♦					לב
בשעה שאמר לו הקב"ה לאברהם אבינו, התהלך לפני והיה תמים - אחזתו רעה, אמר: שמה יש בי דבר מגונה כיון שאמר לו ואתנה בריתי ביני ובינך, נתקררה דעתו. (בראשית טו) ויוצא אותו החוצה - אמר לפניו: רבש"ע, הסתכלתי במזל שלי ואיני ראוי להוליד בן אמר לו: צא מאצטגנינות שלך, אין מזל לישראל.	רב יהודה אמר רב:											לב
כל המתמים עצמו - הקב"ה מתמים עמו, שנאמר: (שמואל ב' כ"ב) עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתם.	רבי יצחק:											לב
כל המתמים עצמו - שעה עומדת לו, שנא' (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, וכתוב: והיית לאב המון גוים.	רבי הושעיא:											לב
כל המנחש לו נחש, שנאמר: (במדבר כג) כי לא נחש ביעקב.	רבי:											לב
והא בלמ"ד אל"ף כתיב							ז					לב
אלא משום מדה כנגד מדה.							!					לב
כל אדם שאינו מנחש - מכניסין אותו במחיצה שאפ"ל מלאכי השרת אין יכולין ליכנס בתוכה, שנאמר: כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל וגו'.	תני אבהו בריה דרבי זירא:											לב
מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו למצרים מאתים ועשר שנים? מפני שעשה אנגרייא בת"ח, שנאמר: (בראשית יד) וירק את חניכיו ילידי ביתו	רבי אבהו אמר רבי אלעזר:											לב
מפני שהפריז על מדותיו של הקב"ה, שנא': (בראשית טו) במה אדע כי אירשנה	שמואל:											לב
שהפריש בני אדם מלהכנס תחת כנפי השכינה, שנאמר: (בראשית יד) תן לי הנפש והרכוש קח לך.	רבי יוחנן:											לב
וירק את חניכיו ילידי ביתו - רב אמר: שהוריקן בתורה	[רב]											לב
שהוריקן בזהב.	שמואל:											לב
(בראשית יד) שמנה עשר ושלוש מאות - א"ר אמי בר אבא: אליעזר כנגד כולם.	[רבי אמי בר אבא]											לב
אליעזר הוא דחושבניה הכי הוי.	איכא דאמרי:											לב
בן ג' שנים הכיר אברהם את בוראו, שנא': (בראשית כו) עקב אשר שמע אברהם בקולי, חושבניה מאה ושבעין ותריין.	וא"ר אמי בר אבא:											לב
השטן בחושבניה תלת מאה ושיתין וארבעה.	ואמר רבי אמי בר אבא:											לב:
כתיב אברם וכתוב אברהם בתחלה המליכו הקב"ה על מאתים וארבעים ושלושה אברים, ולבסוף המליכו על מאתים וארבעים ושמונה אברים, אלו הן: שתי עינים, ושתי אוזנים, וראש הגוייה.	ואמר רבי אמי בר אבא:											לב:

<p>disputants-חולקים-◆</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-<</p> <p>story-מעשהO</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא-■</p> <p>challenge-קושיא-;</p> <p>question-שאלה-^</p> <p>answer-תירוץ-!</p> <p>proof-ראייה-■</p>
--	--

Talmud Navigator

נדרים-ארבעה נדרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
מאי דכתיב: (קהלת ט) עיר קטנה ואנשים וגו' עיר קטנה - זה הגוף, ואנשים בה מעט - אלו אברים, ובא אליה מלך גדול וסבב אותה - זה יצר הרע, ובנה עליה מצודים וחרמים - אלו עונות, ומצא בה איש מסכן וחכם - זה יצר טוב, ומלט הוא את העיר בחכמתו - זו תשובה ומעשים טובים, ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא - דבשעת יצר הרע לית דמדכר ליה ליצ"ט.	ואמר רבי אמי בר אבא:											לב:
(קהלת ז) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים, החכמה תעוז לחכם - זו תשובה ומעשים טובים, מעשרה שליטים שתי עינים ושתי אזנים ושתי ידים ושתי רגלים וראש הגוייה ופה.												לב:
ביקש הקב"ה להוציא כהונה משם, שנאמר: (בראשית יד) והוא כהן לאל עליון, כיון שהקדים ברכת אברהם לברכת המקום הוציאה מאברהם, שנאמר: (בראשית יד) ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ, וברוך אל עליון, אמר לו אברהם: וכי מקדימין ברכת עבד לברכת קונו? מיד נתנה לאברהם, שנאמר: (תהלים קי) נאם ה' לאדני שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגליך, ובתריה כתיב: נשבע ה' ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק - על דיבורו של מלכי צדק והיינו דכתיב: והוא כהן לאל עליון, הוא כהן - ואין זרעו כהן.	רבי זכריה משום רבי ישמעאל:											לב:
הדרן עלך ארבעה נדרים.												לב:

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

נדרימ-אין בין המודר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
אין בין המודר הנאה מחבירו למודר הימנו מאכל - אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהם אוכל נפש.											■	לב:
המודר מאכל מחבירו - לא ישאילנו נפה וכברה וריחים ותנור, אבל משאיל לו חלוק וטבעת וטלית ונזמים.											■	לב:
מאן תנא?											^	לב:
רבי אליעזר היא	רב אדא בר אהבה:										!	לב:
אפ"ל ויתור אסור במודר הנאה.	דתניא, רבי אליעזר:										!	לב:
המודר מאכל מחבירו - לא ישאילנו כו'.											■	לב:
והא מן מאכל נדך											;	לב:
באומר הנאת מאכלך עלי.	רשב"ל:										!	לב:
אימא: שלא ילעוס חיטין ויתן על מכתן											;	לב:
באומר הנאה המביאה לידי מאכלך עלי.	רבא:										!	לב:
שק להביא פירות וחמור להביא עליו פירות, ואפ"ל צנא בעלמא, הנאה המביאה לידי מאכל הוא.	רב פפא:										■	לב:
סוס לרכוב עליו, וטבעת ליראות בה, מהו? מיפסק ומיזל בארעיה, מאי?	בעי רב פפא:										^	לב:
אבל משאיל לו חלוק וטלית, נזמים וטבעות	תא שמע:										;	לב:
היכי דמי?											^	לב:
אילימא שלא ליראות בהן											!	לב:
צריכא למימר?											;	לב:
אלא לאו אפילו ליראות בהן,											!	לב:
משאילו.	וקתני:										;	לב:
לא, לעולם שלא ליראות, ואידי דקתני רישא לא ישאילנו, תנא סיפא משאילו.											!	לב:
וכל דבר שאין עושין בו אוכל - נפש, מקום שמשכירין כיוצא בהן - אסור.											■	לב:
מכלל דרישא אף על פי שאין משכירין											■	לב:
מאן תנא?											^	לב:
ר' אליעזר הוא.	רב אדא בר אהבה:										!	לב:
המודר הנאה מחבירו - שוקל לו את שקלו, ופורע את חובו, ומחזיר לו את אבידתו											■	לב:
מקום שנוטלין עליה שכר, תפול הנאה להקדש.											■	לב:
אלמא אברוחי ארי בעלמא הוא ושרי											■	לב:
מאן תנא?											^	לב:
זו דברי חנן היא.	רב הושעיא:										!	לב:
אפ"ל תימא דברי הכל, גבי מודר הנאה דיהיב ליה על מנת שלא לפרוע.	רבא:										!	לב:
מאי חנן?											^	לב:
מי שהלך למדינת הים, ועמד אחד ופירנס את אשתו, חנן אמר: איבד את מעותיו	דתנן: [חנן]										!	לב:
ישבע כמה הוציא ויטול	נחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו:										!	לב:
כדבריהם	רבי דוסא בן הרכינס:										■	לב:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נדרים-אין בין המודר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יפה אמר חנן הניח מעותיו על קרן הצבי.	רבי יוחנן בן זכאי:											♦
רבא לא אמר כרב הושעיא, דקא מוקים לה למתניתין כד"ה												◊
רב הושעיא לא אמר כרבא, גזירה שלא ליפרע משום ליפרע.												◊
מחזיר לו את אבידתו.												◊
פליגי בה ר' אמי ור' אסי:												◊
לא שנו אלא בשנכסי מחזיר אסורין על בעל אבידה, דכי מהדר ליה - מידעם דנפשיה קא מהדר ליה, אבל נכסי בעל אבידה אסורין על מחזיר - לא קא מהדר ליה, דקא מהני ליה פרוטה דרב יוסף	חד אמר: [ר' אמי/ר' אסי]											◊
אפי' נכסי בעל אבידה אסורין על מחזיר - מהדר ליה, ומשום פרוטה דרב יוסף לא שכית.	וחד אמר: [ר' אמי/ר' אסי]											◊
מקום שנוטלין עליה שכר, תפול הנאה להקדש	תנן:											◊
בשלמא למ"ד אפילו בשנכסי בעל אבידה אסורים על מחזיר נמי מהדר, היינו דקתני: מקום שנוטלין עליה שכר, תפול הנאה להקדש אלא למ"ד שנכסי בעל אבידה אסורים על מחזיר לא מהדר, אמאי תפול הנאה להקדש?												◊
אחדא קתני.												◊
פליגי בה ר' אמי ור' אסי:	איכא דמתני לה בהאי לישנא:											◊
לא שנו אלא בשנכסי בעל אבידה אסורין על מחזיר, ומשום פרוטה דרב יוסף לא שכית, אבל נכסי מחזיר אסורים על בעל אבדה - לא מהדר ליה, משום דקא מהני ליה	חד אמר: [ר' אמי/ר' אסי]											◊
אפי' נכסי מחזיר אסורים על בעל אבידה - מותר, דכי מהדר ליה - מידי דנפשיה קמהדר ליה.	וחד אמר: [ר' אמי/ר' אסי]											◊
מקום שנוטלין עליה שכר, תפול הנאה להקדש	תנן:											◊
בשלמא למ"ד אפילו בשנכסי מחזיר אסורים על בעל אבידה מהדר, היינו דמתרץ מקום אלא למ"ד בשנכסי מחזיר אסורין ולא מהדר, היכי מתרץ מקום?												◊
קשיא.												◊
היתה לפניו ככר של הפקר, ואמר ככר זו הקדש, נטלה לאוכלה - מעל לפי כולה, להורישה לבניו - מעל לפי טובת הנאה שבה.	רבא:											◊
בעא מיניה רב חייה בר אבין מרבא:	ככרי עליך, ונתנה לו במתנה, מהו? ככרי אמר לו, כי איתיה ברשותיה הוא דאסור, או דלמא עליך אמר ליה, עילויה שותיה הקדש?											◊
פשיטא, דאע"ג דיהבה ליה במתנה - אסור. אלא ככרי עליך לאפוקי מאי? לאו לאפוקי דאי גנבה מיניה מיגנב?	א"ל: [רבא] [עפ"י הר"ן]											◊
לא, לאפוקי דאי אזמניה עלה.	א"ל: [רב חייה בר אבין] [עפ"י הר"ן]											◊
פשיטא, דאע"ג דיהבה ליה במתנה - אסור.	א"ל: [רבא] [עפ"י רבי אליעזר ממ"ץ]											◊
אלא ככרי עליך לאפוקי מאי? לאו לאפוקי דאי גנבה מיניה מיגנב?	א"ל: [רב חייה בר אבין] [עפ"י ר' אליעזר ממ"ץ]											◊
לא, לאפוקי דאי אזמניה עלה.	א"ל: [רבא] [עפ"י ר' אליעזר ממ"ץ]											◊
אמר לו השאילני פרתך, אמר לו קונם פרה שאני קנוי לך, נכסי עליך אם יש לי פרה אלא זו השאילני קרדומך, אמר לו קונם קרדום שיש לי שאני קנוי, נכסי עלי אם יש לי קרדום אלא זה, ונמצא שיש לו, בחייו - אסור, מת או שנתנה לו במתנה - הרי זה מותר	איתביה:											◊
שניתנה לו על ידי אחר.	רב אחא בריה דרב איקא:											◊
דיקא נמי, דקתני שניתנה לו ולא קתני שנתנה לו.	רב אשי:											◊